

дреха. . . На насъ, съ нашите каскети и мушкетери, всичко тамъ ни се струва такова детинство и забавно, странно впечатление ни прави казаната чакъръ, която лежи на краглата, тъмна маса, въ нашата кънучка и мрачна гостна стая. . . А конната кутка, въ което вие, стария разказватъ на приказки, сте спявали казане акаментъ шлангиръ, цялата обремена съ картини отъ разнитъ погранични постова — амак ибщо топло и уютно, напоение за слънчеве йтавки тукъ, въ Давид, въ малката станция, почти цялата заета отъ голтмото, издута канала, и възглавниците съ блява лебедъ, забродиренъ отъ камилена прежда. Блявътъ лебедъ не яра да се замисля, както и къпалата торбичка съ писмото на Риборъ — красивата девойка съ тъмните очи. . . Тамъ торбичка е била намерена на вашитъ алячани и избръччени гърди. Вие нате могли да забравитъ девойката. Толкова години, презъ цялото ви дългожъ животъ, вие не сте могли да забравитъ така, на когото нѣкога сте посещавали стикове. Може би за това сж така човѣци вашите приказки, защото не сте могли да забравитъ. . . А вие? — Нис всичко забравяме. Набѣрно и въ ця забравя скоро жличката и

двора, съ прострѣната въ него ноща жърка, гласъ и тихъ, припоиванъ отъ шелота на листата на голѣмото дърво, което се наизсия отъ суседната градина. За да вѣдѣ въ двора на Лидерова, азъ винажъ по единъ малкъ коридоръ, дългожъ две крѣпки, който съ динова гостната стая съ кабинета. Този кабинетъ, повече отъ всички други стая, напоение за сполучия. Голѣма, напращена, кристална настолница лежи на ноката, писалища маса. Две малки полчици съ книги, обикновена маса, чугунена лѣчка, и редомъ съ нея, до вратата — една масичка съ тъмен, старовремени крѣпка, две ступени дребножъ много малко огледалце, съ подпорка отъ еленовъ рогъ, и малка, порцеланова кукичка: ако не се язва — тя е безъ крѣпката.

Време е вече да си взема обогонъ съ масъ, г. Лидерова. Обръщамъ се още единъ пътъ и погледамъ нашата приказна жличка, стоя на южноризнитъ плочи и после тръгвамъ по малката, тиха улица, по която вечерно време вие, набѣрно, сте обичали да се разходите.

Превелъ: Г. Пандовски

СТИХОТВОРЕНИЯ

Пролѣтъ

Пролѣтъ житна,
пролѣтъ маада
е разцѣрназа надъ насъ,
пролѣтъ пламенна
отъ радостъ
визвала е плавенъ гласъ:

„Птички, щерки
лекокрили,
вийте венци отъ цѣйти,
та съсъ радостъ
да обжичимъ
майчицата ни земя.

Тя на всички
даръ е дала:
да усѣждаме софѣта,
да жиябемъ,
да се съѣдемъ
и да славимъ радостта!“

Мария Ягдоловъ

Въ полето

Момѣ малки
Сж запѣли,
Кършатъ звѣзичи гласове,
Въ динитъ жарки
Кръстъ превали,
Сбиратъ тежки клавише.

При пастирки
Смѣхъ, звачки,
— Ижа, хола, хайде бре!
Въ динитъ жарки
До ковачки
Орачъ моренъ тамъ оре.

Край потоци
Въ смѣхъ заляни
Припикатъ радостни леца.
Надъ поляни,
Водостои,
Гръятъ сѣкватъ сто слънца. . .

Цанко Н. Цанковъ